

lemmer. Dette er *ikke* ensbetydende med, at der i almindelighed oprettes *faste afdelinger* (jfr. dog nedenfor) idet det forudsættes, at såvel ankecheferne som de beskikkede medlemmer behandler alle slags sager, og at der for de enkelte medlemmer ikke etableres et fast samarbejde. Det forudsættes endvidere, at ankecheferne deltager aktivt i sagsbehandlingen, og at sagerne fordeles ligeligt mellem afdelingerne.

For en enkelt gruppe af sagerne kan det være nødvendigt i en overgangsperiode at fravige denne retningslinje og dermed tilsidesætte kommissionens alsidighedsprincip for et specialiseringsprincip. Det drejer sig om de afgørelser, som landsnævnet træffer vedrørende tvungen inddragelse og tilbageholdelse under børne- og ungdomsforsorg, jfr. børne- og ungdomsforsorgslovens §§ 28 og 43, landsnævnets funktioner i forbindelse med sager om anbringelse i privat pleje, jfr. børne- og ungdomsforsorgslovens § 81, samt landsnævnets funktioner efter børne- og ungdomsforsorgslovens § 54.

Indtil der er opnået en tilfredsstillende løsning på disse sagers behandling i tidligere instans i forbindelse med oprettelsen af regionale ankeinstanser (amtsankenævn), hvorved en mere indgående behandling på regionalt plan bliver mulig, kan det være nødvendigt at sikre disse sager en særligt indgående behandling baseret på et omfattende kendskab til specielt disse sager.

I ankestyrelsens forretningsorden påtænkes der derfor optaget bestemmelser, der sikrer, at de ovennævnte sager behandles i én afdeling, således at denne får det fornødne kendskab til disse sager. Dette kendskab tilvejebringes, *ved* at der til denne afdeling for en periode knyttes faste ankechefer og faste beskikkede medlemmer, *ved* at de beskikkede medlemmer udpeges af styrelseschefen blandt de af kredsen af beskikkede, der må antages at have de bedste forudsætninger for behandlingen af børne- og ungdomsforsorgssager, og *ved* en bestemmelse om, at der skal være en sagkyndig i børne- og ungdomspsykiatri eller psykologi som konsulent i børne- og ungdomsforsorgssager, der *skal* tilkaldes ved afdelingens behandling af ovennævnte sager.

Spørgsmålet om oprettelse af en sådan særlig afdeling har været forhandlet med landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg, som har erklæret sig enig i at søge de særlige problemer løst på den foran skitserede måde. Under hensyn til at det vil kunne være rimeligt til denne afdeling at henføre andre sager af lignende art, hvilket især vil være aktuelt for sager om tvungen inddragelse og tilbageholdelse under åndssvageforsorg, påtænkes der i forretningsordenen optaget bestemmelser, der

giver mulighed for at henlægge sådanne sager til den nævnte afdeling. Om den fornødne konsulentbistand ved behandling af disse sager henvises til bemærkningerne ovenfor, hvorefter der til ankestyrelsen vil blive knyttet konsulenter på de forskellige fagområder.

Som det fremgår af bemærkningerne til de samtidigt fremsatte forslag til ændring af børneforsorgsloven og adoptionsloven foreslås den særlige kompetence, som landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg har i medfør af børneforsorgslovens § 53, stk. 3, og § 54, stk. 3, samt adoptionslovens § 9, stk. 2, 2. pkt., og § 10, 1. pkt., henlagt til den sociale ankestyrelse.

Det vil være naturligt, om sagerne behandles i den særlige afdeling.

Med hensyn til *behandlingen af sagerne* bemærkes, at denne forudsættes at skulle foretages af ankestyrelsens administrative personale, bestående af såvel akademiske som ikke-akademiske medarbejdere. Det forudsættes endvidere, at ankestyrelsen selv varetager *sagernes oplysning*.

Det foreslås, at *ankestyrelsen gøres uafhængig*, således at retssikkerheden tilgodeses i tilstrækkeligt omfang.

Med hensyn til ankestyrelsens faste medlemmers *personlige uafhængighed* bemærkes, at tjenstemandslovens regler herom giver en tilfredsstillende uafhængighed, hvis det sikres, at de pågældende ikke kan forflyttes. Det er derfor i forslaget § 3 fastsat, at styrelseschefens og ankechefernes ansættelsesområde alene er ankestyrelsen.

Den funktionelle uafhængighed sikres ved, at ankestyrelsen i sin virksomhed bliver uafhængig af instruktioner vedrørende den enkelte sags udfald, jfr. forslaget § 1, stk. 3.

Den sociale ankestyrelse bliver efter lovforslaget således *ikke en forvaltningsdomstol*, men er undergivet domstolskontrol og indseende fra folketingets ombudsmand. Desuden er den undergivet socialministerens instruktionsbeføjelser i henseende til øvrige personale, budget og andre administrative forhold.

Den domstolskontrol, der efter de gældende regler findes inden for børne- og ungdomsforsorgen og åndssvageforsorgen, bliver ikke berørt af oprettelsen af ankestyrelsen. Til ankestyrelsen forudsættes henlagt *sager vedrørende enkeltes rettigheder og pligter efter de sociale love, bortset fra klager over institutionsbehandling*. Derimod skal styrelsen ikke udøve en vejledende eller responderende virksomhed, bortset fra offentliggørelse af afgørelser. Den centrale vejledende funktion såvel i enkeltssager som generelt forudsættes udøvet af socialministeriet og de øvrige centrale styrelser. Klager over institu-